

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie D. M.
skazanego z art. 177 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 7 lipca 2017 r.
kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D. M. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. VIII K (...), w którym D. M. uznano za winnego tego, że „w dniu 31 grudnia 2011 roku w miejscowości Ż., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki Chrysler Voyager o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo do posesji 42C, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu będącemu w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania i doprowadził do zdarzenia z pojazdem marki VW Passat o

nr rej. (...) kierowanym przez E. K., który następnie uderzył w ogrodzenie posesji i drzewo, w następstwie czego kierująca VW Passat doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia kolan, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.”, tj. przestępstwa określonego w art. 177 § 1 k.k., za co na mocy tego ostatniego przepisu w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wymierzono mu karę 150 stawek dziennych grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Od wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił temu rozstrzygnięciu wystąpienie bezwzględnej podstawy odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., tj. rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w R. w niewłaściwym składzie oraz rażące naruszenie prawa materialnego jak i procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Konieczne jest przy tym wskazanie, że w *petitum* kasacji obrońca konkretnych przepisów prawa, które jego zdaniem miałyby być naruszone w randze kasacyjnej nie podał. Ograniczył się jedynie do wskazania, że zostaną one omówione w uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skarżący w konkluzji tak skonstruowanej kasacji wniósł natomiast „o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawę właściwemu Sądowi do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów” (tak w oryginale – SN).

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, przy czym w części w jakiej zarzuca naruszenie prawa materialnego i procesowego (zresztą w *petitum* kasacji nie określonego) niestanowiącego uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. uznać należało ją za niedopuszczalną.

D. M. skazany został wyłącznie na karę grzywny. Zgodnie z w art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Nie oznacza to jednak, że do kasacji spełniającej wymaganie określone w art. 523 § 4 pkt 1

k.p.k. można dołączyć także inne zarzuty. W tej bowiem części nie będzie to kasacja wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., lecz odwołująca się do innych zarzutów, które w takiej sytuacji procesowej nigdy z mocy przepisów ustawy w ogóle nie mogą być podstawą kasacji, a tym samym podlegać kontroli kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2006 r., II KK 138/16, R-OSNKW 2006, poz. 2347; z dnia 24 stycznia 2008 r., II KK 271/07, LEX nr 371769; z dnia 13 października 2010 r., IV KK 214/10, R-OSNKW 2010, poz. 1927).

Z tych względów niniejsze uzasadnienie musiało być ograniczone wyłącznie do tej części skargi kasacyjnej, w której jej autor wskazuje się na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Rzecz jednak w tym, że twierdzenie o niewłaściwej obsadzie Sądu Okręgowego w R., a tym samym wystąpieniu okoliczności o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jest całkowicie nieuprawnione.

Zgodnie z brzmieniem art. 449 § 2 k.p.k., obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. (art. 56 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. 2013, poz. 1247 ze zm.), jeśli postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia, sąd odwoławczy orzeka na rozprawie jednoosobowo, chyba że prezes sądu lub sąd postanowi inaczej. W niniejszej sprawie takie postanowienie nie zapadło, a postępowanie prowadzone było i zakończone w formie dochodzenia. Wyrok Sądu Okręgowego zapadł w dniu 21 października 2016 r., a Sądu Rejonowego w dniu 9 czerwca 2016 r. Zmiany w Kodeksie postępowania karnego, które weszły w życie w dniu 15 kwietnia 2016 r. (art. 28 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. 2016, poz. 437 ze zm.) nie objęły regulacji z art. 449 § 2 k.p.k., a ustawodawca zachował ogólną zasadę intertemporalną dotyczącą stosowania nowej ustawy procesowej znanej jako reguła bezpośredniego stosowania ustawy nowej (*lex nova* albo reguła tzw. „chwyłania w locie” przepisów procesowych). Zasada stosowania ustawy względniejszej, do której odwołuje się skarżący, może dotyczyć niekiedy elementów formalnoprawnych, ale w zakresie materialnej oceny czynu, a nie samego przebiegu postępowania (np. reguły odbywania kary itp.). To, że sprawa była

dwukrotnie uchylana przez sąd odwoławczy nie zmienia istoty rzeczy. Obie powołane wyżej ustawy nowelizacyjne przewidywały, że jeżeli na podstawie ustawy nowelizacyjnej nastąpiła zmiana właściwości lub składu sądu, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji orzeka sąd dotychczas właściwy lub w dotychczasowym składzie (art. 30 ustawy z 2013 r. oraz art. 22 ustawy z 2016 r.). Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji (po drugim uchyleniu) zostało wprawdzie wszczęte w dniu 3 czerwca 2014 r., po zwrocie akt z Sądu drugiej instancji, lecz postępowanie odwoławcze – dla którego wszczęcia miarodajna jest chwila wpływu do sądu odwoławczy akt sprawy wraz ze środkiem odwoławczym (zob. w tym przedmiocie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2016 r., III KK 41/16, OSNKW 2016, z. 12, poz. 81) – wszczęte zostało w dniu 15 września 2016 r. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy w R. był zobligowany do orzekania w składzie jednego sędziego, w przeciwnym wypadku naruszyłby dyspozycję normy z art. 449 § 2 k.p.k., skutkującą w rezultacie właśnie wtedy wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem ani prezes sądu, ani też sam sąd nie postanowili inaczej.

Mając powyższe na uwadze powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego – stosownie do treści art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.

r.g.